

Zjavenie Ježiša Krista – číslo sedemnásť

Prebúdzanie suchých kostí: Výzva k čistote a viere v čase očakávania

Jeff Pippenger

2023-11-17

Suché kosti, ktoré ležia mŕtve na ulici a počujú „hlas“ toho, ktorý volá na púšti, tak robia preto, lebo prišiel Tešiteľ, na naplnenie Ježišovho zasl'úbenia, že ho pošle. Pri prvom sklamaní milleritov milleriti prišli k pochopeniu, že sa nachádzajú v čase meškania z podobenstva o pannách.

„Sklamaní zistili z Biblie, že sa nachádzajú v čase meškania a že musia trpezlivo očakávať naplnenie videnia. Tí istí dôkazy, ktoré ich viedli k tomu, aby očakávali svojho Pána v roku 1843, ich viedli aj k tomu, aby ho očakávali v roku 1844.“ Spiritual Gifts, zväzok 1, 153.

Tí, ktorých predobrazom boli mileriti, opakujú skúsenosť prvého sklamania, a keď sa tak stane, musia pochopiť, že aj oni sa nachádzajú v čase meškania z podobenstva o pannách. Iba vplyv Tešiteľa im umožňuje vidieť túto pravdu. Toto rozpoznanie, spôsobené Tešiteľom, je znázornené prvým proroctvom, ktoré bol Ezechiel poverený vyhlásiť údoliu suchých, mŕtvych kostí.

A opäť mi povedal: Prorokuj nad týmito kosťami a povedz im: Ó, vy suché kosti, počujte slovo Hospodinovo. Takto vraví Pán Hospodin týmto kostiam: Hľa, spôsobím, aby vošiel do vás duch, a ožijete. A položím na vás šľachy, nechám na vás narásť mäso, pokryjem vás kožou a vložím do vás ducha, a ožijete; a poznáte, že ja som Hospodin. I prorokoval som, ako mi bolo prikázané. A keď som prorokoval, nastal rachot, a hľa, zatrasenie, a kosti sa priblížili, každá kosť k svojej kosti. A keď som sa díval, hľa, prišli na ne šľachy a narástlo mäso, a koža ich pokryla navrchu; ale nebolo v nich ducha. Ezechiel 37:4–8.

„Hluk“ predstavuje Ducha Svätého. V tom čase si panny musia uvedomiť, že sa nachádzajú v čase otáľania. Biblických pokynov o tom, čo musia sklamaní urobiť, keď rozoznajú, že sú v čase otáľania, je mnoho. Jeremiáš učí, že sa nikdy nesmú vrátiť do „zhromaždenia posmievačov“, ktoré je v posolstve Filadelfie synagógou satanovou. Musia tiež oddeliť vzácné od podlého. Vzácné v protiklade k podlému má dvojité význam.

Toto prorocké rozlíšenie som sa sám naučil pred rokmi, keď som urobil aplikáciu sna Williama Millera. Klenoty som správne definoval ako pravdy Božieho slova a falošné klenoty ako skazené nauky. Neskôr mi bolo poukázané na to, že aj James White urobil aplikáciu sna Williama Millera a vo svojej aplikácii označil klenoty za verný Boží ľud a falošné klenoty za falošných vyznávačov pravdy. Keď som skúmal, čo James White učil o tomto sne, uvedomil som si, že sme mali pravdu obaja. Klenoty môžu predstavovať verných Božích a napodobené klenoty neverných, no klenoty môžu takisto predstavovať pravdy Božieho slova a napodobené klenoty môžu byť falošnými náukami. James White aplikoval Millerov sen na dejiny, v ktorých vtedy žil, no ja som k tomuto sne pristupoval ako k dejinám posledných dní. Obe aplikácie spolu ukazujú, že ľudia sa stávajú tým, čomu veria, a ak sa rozhodnú pridržať sa bludných náuk, budú spolu s náukami, s ktorými sa spojili, vymetení z okna mužom s kefou na smeti. Sme tým, čo jeme.

Keď sklamaní zistia, že sa nachádzajú v čase meškania, podľa Jeremiáša majú oddeliť vzácné od ničomného.

„Ako je možné, že ľudia, ktorí sú vo vojne proti Božej vláde, nadobúdajú múdrosť, ktorú niekedy prejavujú? Sám satan bol vzdelávaný v nebeských dvoroch a má poznanie dobra i zla. Mieša vzácné s podlým, a práve to mu dáva moc klamať. Ale preto, že sa satan odel do rúch nebeského jasu, máme ho prijať ako anjela svetla? Pokúšateľ má svojich nástrojov, vychovaných podľa jeho metód, oduševnených jeho duchom a prispôbienených jeho dielu. Máme s nimi spolupracovať? Máme prijímať diela jeho nástrojov ako nevyhnutné na získanie vzdelania?“ Ministry of Healing, 440.

Drahocenné a ničomné predstavuje pravdu a blud. Predstavuje to aj dve skupiny ľudí.

„Predsa základ Boží stojí pevne a má túto pečať: Pán pozná tých, čo sú Jeho. A: Nech sa každý, kto vzýva meno Kristovo, odvráti od nepravosti. Ale vo veľkom dome nie sú len nádoby zlaté a strieborné, ale aj drevené a hlinené; jedny na česť a iné na nečesť.“ „Veľký dom“ predstavuje Cirkev. V Cirkvi sa nájdu bezcenné i vzácné prvky. Siet' hodená do mora zhromažďuje dobré i zlé.“ Review and Herald, 5. februára 1901.

Jeremiáš dostal pokyn, že ak sa chce navrátiť, musí sa oddeliť od bláznivých panien a musí sa tiež oddeliť od bludných učení bláznivých panien. Stoštyridsaťštyritisíc sú tí, ktorí vstupujú do dokonalej jednoty. Jeremiáš predstavuje dielo, ktoré musia vykonať tí, čo sú povolaní byť zapečatení Ezechielovým druhým posolstvom o štyroch vetroch, ak majú byť Božími „ústami“, keď videnie hovorí. Videnie hovorilo v milleritskej histórii, keď prišiel súd, a hovorí v dejinách stoštyridsaťštyritisíc, keď hovorí šelma zeme a prichádza súd tretieho beda. Potom sú tí, ktorí vykonali dielo označené Jeremiášom, pozdvihnutí ako Boží strážcovia.

Keď Pán posielal Tešiteľa, aby prebudil sklamaných z ich smrti, označuje dielo očistenia, ktoré musia vykonať, ak majú byť Jeho hovorcami v kríze nedeľného zákona. Izaiáš súhlasí s Jeremiášovým napomenutím.

Aké krásne sú na vrchoch nohy toho, ktorý prináša radostnú zvesť, ktorý zvestuje pokoj; ktorý prináša radostnú zvesť o dobre, ktorý zvestuje spásu; ktorý hovorí Sionu: Tvoj Boh kraľuje! Tvoji strážcovia pozdvihnú hlas; spoločne budú spievať, lebo uvidia z tváre do tváre, keď Hospodin privedie späť Sion. Plesajte radostou, spievajte spolu, vy spustošené miesta Jeruzalema, lebo Hospodin potešil svoj ľud, vykúpil Jeruzalem. Izaiáš 52:7–9.

Tí, ktorí „zvestujú dobré správy“ a ktorí „ohlásajú pokoj a spásu“, pozdvihujú „spoločne svoj hlas“, lebo „uvidia z očí do očí“.

„Bolo mi ukázaných ešte niekoľko ďalších, ktorí spájajú svoj vplyv s tými, ktorých som už spomenula, a spoločne robia, čo môžu, aby odtiahli od tela a spôsobili zmätok; a ich vplyv privádza Božiu pravdu do pohrdania. Ježiš a svätí anjeli pozdvihujú a zjednocujú Boží ľud do jednej viery, aby všetci mali jednu myseľ a jeden úsudok. A kým sú privádzaní do jednoty viery, aby videli zhodne slávnostné, dôležité pravdy pre tento čas, satan pôsobí, aby sa postavil proti ich napredovaniu. Ježiš pôsobí prostredníctvom svojich nástrojov, aby zhromažďoval a zjednocoval. Satan pôsobí prostredníctvom svojich nástrojov, aby rozptyľoval a rozdeľoval.

„Lebo, hľa, prikážem a preosejem dom Izraelov medzi všetkými národmi, ako sa preosieva obilie na site, a predsa ani najmenšie zrnko nepadne na zem.““

„Boh teraz skúša a preveruje svoj ľud. Formuje sa charakter. Anjeli zvažujú mravnú hodnotu a verne zaznamenávajú všetky skutky ľudských detí. Medzi tými, ktorí sa hlásia k Božiemu ľudu, sú skazené srdcia; no budú skúšané a preverované. Ten Boh, ktorý skúma srdcia každého, vynesie na svetlo skryté veci temnoty tam, kde sú často najmenej podozrievané, aby boli odstránené kamene úrazu, ktoré bránili postupu pravdy, a aby Boh mal čistý a svätý ľud na zvestovanie svojich ustanovení a súdov.

„Vodca nášho spasenia vedie svoj ľud krok za krokom, očisťuje ho a pripravuje na premenenie, a vzadu zanecháva tých, ktorí majú sklon odľahovať sa od tela, ktorí nie sú ochotní dať sa viesť a sú spokojní so svojou vlastnou spravodlivosťou. „Ak teda svetlo, ktoré je v tebe, je tmou, aká veľká je tá tma!“ Nijaký väčší blud nemôže oklamať ľudskú myseľ než ten, ktorý vedie ľudí k pestovaniu sebavedomého ducha, k presvedčeniu, že majú pravdu a sú vo svetle, zatiaľ čo sa odľahujú od Božieho ľudu a ich pestované svetlo je tmou.“ Testimonies, zväzok 1, 332, 333.

Výraz „zvestuje dobré posolstvo“ sa v úryvku z Izaiáša opakuje dvakrát, aby označil dejiny Polnočného volania, rovnako ako verše, ktoré predchádzajú Izaiášovmu opisu jednoty, dosahovanej vtedy, keď je vzáčne oddelené od ničomného.

Prebud' sa, prebud' sa; obleč si svoju silu, ó Sion; obleč si svoje nádherné rúcho, ó Jeruzalem, sväté mesto; lebo odteraz už viac nevkočí do teba neobrezaný a nečistý. Otri sa od prachu; povstaň a posad' sa, ó Jeruzalem; zbav sa pút svojho šije, ó zajatá dcéra Siona. Izaiáš 52:1, 2.

Jeremiáš predstavuje tých, ktorí prežili prvé sklamanie a rozoznávajú, že sa nachádzajú v čase meškania. Izaiáš prikazuje tým istým osobám, aby sa „prebudili, prebudili“. Prebúdajú sa a napokon dospejú do bodu, keď už v Božej cirkvi nebude nijaký neobrezaný ani nečistý, lebo vykonajú dielo oddeľovania vzáčneho od ničomného. „Pán chce mať svoju cirkev očistenú skôr, ako jeho súdy dopadnú výraznejšie na svet.“

„Rýchlo sa približujeme k záveru dejín tejto zeme. Koniec je veľmi blízko, omnoho bližšie, než sa mnohí domnievajú, a cítim sa vedená naliehavo pripomenúť nášmu ľudu nevyhnutnosť úprimne hľadať Pána. Mnohí spia, a čo možno povedať, aby sa prebudili zo svojej telesnej driemoty? Pán chce, aby bola jeho cirkev očistená skôr, než jeho súdy ešte zjavnejšie dopadnú na svet.“

„Kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa ukáže? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieliča. Bude sedieť ako tavič a čistič striebra; očistí synov Léviho a prepáli ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetu v spravodlivosti.“

„Kristus odstráni každý predstieraný plášť. Nijaké miešanie pravého s falošným ho nemôže oklamať. „Je ako oheň taviča,“ oddeľujúci vzáčne od ničomného, trosku od zlata.

„Podobne ako Lévi, aj Bohom vyvolený ľud je ním oddelený pre jeho osobitné dielo. Každý pravý kresťan nesie kňazské poverenie. Je poctený posvätnou zodpovednosťou predstavovať

svetu charakter svojho nebeského Otca. Má pozorne dbať na slová: „Bud'te teda dokonalí, ako je dokonalý váš Otec, ktorý je v nebesiach.““

„Ale vám, ktorí sa bojíte môjho mena, vyjde Slnko spravodlivosti a uzdravenie bude na jeho krídlach; vyjdete a porastiete ako teľatá z maštale. A rozšliapete bezbožných, lebo budú popolom pod chodidlami vašich nôh v deň, keď to učiním, hovorí Hospodin zástupov.“

„Pamätajte na zákon Mojžiša, môjho služobníka, ktorý som mu prikázal na Horebe pre celý Izrael, s ustanoveniami a súdmi. Hľa, pošlem vám proroka Eliáša skôr, ako príde veľký a hrozný deň Hospodinov; a on obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kľatbou.“ Review and Herald, 8. novembra 1906.

Tí, ktorí sa pridávajú falošných učení, budú oddelení v dejinách, ktoré sa začínajú „hlasom“ volajúceho na púšti. Tí, ktorí odmietajú dovoliť tvorivej moci Boha, aby v nich vytvorila osobnú posvätenú skúsenosť, budú oddelení od „zlata“ v dejinách, ktoré sa začínajú „hlasom“ volajúceho na púšti. Zostanú ako laodicejskí, práve v bode, kde Laodicea prechádza do Filadelfie.

Dielo oddeľovania vzácneho od ničomného je takmer úplne dielom posla zmluvy, ktorý prichádza náhle, aby očistil synov Léviho, no my sa na ňom musíme podieľať.

Preto, moji milovaní, ako ste vždy poslúchali, nielen v mojej prítomnosti, ale teraz omnoho viac v mojej neprítomnosti, s bážňou a chvením uskutočňujte svoju vlastnú spásu. Lebo Boh je ten, ktorý vo vás pôsobí i chcenie i činenie podľa svojej dobrej vôle. Všetko robte bez reptania a pochybovania, aby ste boli bez úhony a bez výčitky, Božie deti, bez hany, uprostred pokriveného a zvráteného pokolenia, medzi ktorým svietite ako svetlá na svete. Filipanom 2:12–15.

Jeremiášovi bolo povedané, aby oddelil vzácne od ničomného, ak si želal byť Božím hovorcom v prichádzajúcom súde. Skutočnosť, že Jeremiáš počúval Božiu radu určenú jemu, dokazovala, že prítomnosť Tešiteľa mu už bola dostupná, ak sa rozhodol ujať sa tohto diela.

„Dielo získania spasenia je dielom spolupôsobenia, spoločného pôsobenia. Medzi Bohom a kajúcim hriešnikom má existovať spolupráca. To je nevyhnutné pre utváranie správnych zásad v charaktere. Človek má vynakladať úprimné úsilie, aby prekonal to, čo mu bráni dosiahnuť dokonalosť. No jeho úspech je úplne závislý od Boha. Ľudské úsilie samo osebe nestačí. Bez pomoci božskej moci nič nezmôže. Boh pôsobí a človek pôsobí. Odpor proti pokušeniu musí vychádzať od človeka, ktorý však musí čerpať svoju silu od Boha. Na jednej strane je nekonečná múdrosť, súcita a moc; na druhej slabosť, hriešnosť, úplná bezmocnosť.“

„Boh si želá, aby sme mali vládu nad sebou samými. Nemôže nám však pomôcť bez nášho súhlasu a spolupráce. Božský Duch pôsobí prostredníctvom síl a schopností daných človeku. Sami od seba nie sme schopní uviesť svoje úmysly, túžby a sklony do súladu s Božou vôľou; ale ak sme ‚ochotní stať sa ochotnými‘, Spasiteľ to pre nás vykoná, ‚rúcaním výmyslov a každej pýchy, ktorá sa povyšuje proti poznaniu Boha, a zajímaním každej myšlienky do poslušnosti Kristovi.‘ 2 Korint'anom 10:5.“ Skutky apoštolov, 482.

Tri a pol dňa zo Zjavenia jedenástej kapitoly, keď suché kosti ležia mŕtve na ulici, sú symbolom „púšte“ a „púšť“ predstavuje „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť. Na konci rozptýlenia trvajúceho tri a pol dňa sa tí, ktorí sú povolani byť medzi sto štyridsaťštyri tisíc, majú „prebudiť“ a „striasť prach“. Sestra Whiteová hovorí: „Pán by chcel mať svoju cirkev očistenú skôr, ako jeho súdy dopadnú na svet výraznejším spôsobom.“

V súvislosti s „očistenou cirkvou“ odkazuje na Jeremiášov proces oddelenia, ktorý odstraňuje „vzácné od ničomného“. Spája to aj s treťou kapitolou Malachiáša, kde posol pripravuje cestu pre Posla zmluvy. Posol, ktorý pripravuje cestu, je Izaiášov „hlas volajúceho na púšti“. Posol zmluvy je Kristus, ktorý sa pripravuje vstúpiť do zmluvy so sto štyridsaťštyrmi tisícmi, ktorí „ako“ „Léviovci“ „sú ním oddelení pre jeho osobitné dielo“. Potom ich označuje za kňazov a cituje Ježiša, ktorý hovorí: „Budte teda dokonalí, ako je dokonalý váš Otec, ktorý je v nebesiach.“

Na konci obdobia času meškania je vyznačený proces očisťovania, lebo Pán má zvláštne dielo, ktoré má vykonať sto štyridsaťštyritisíc, a bude mať očistenú cirkev skôr, ako „jeho súdy dopadnú na svet výraznejším spôsobom“. Jeho súdy už sú vo svete, ale pri nedeľnom zákone začínajú dopadať „Božie ničivé súdy“.

Tieto súdy sú „časom milosrdenstva pre tých, ktorí nikdy nepoznali pravdu“. No v týchto súdoch niet milosrdenstva pre tých, ktorí by nevstúpili do nevyhnutného procesu očistenia. „Súdy“, ktoré „dopadajú výraznejšie“, označujú súdy, ktoré sú znameniami. Predstavujú znamenie a Duch Svätý používa chaos a zmätok spôsobený týmito súdmi na to, aby vyznačil rozdiel medzi tými, ktorí zachovávajú „falošný deň odpočinku“, a tými, ktorí „svedomito zachovávajú sobotu Pánovu“, lebo len tak môže byť „svet varovaný“. Súdy, ktoré sú znameniami, sú pozadím, ktoré Duch Svätý používa na to, aby usmernil Božie deti, ktoré sú ešte v Babylone, aby rozpoznali zástavu sto štyridsaťštyritisíc.

Sestra Whiteová sa však neodvoláva iba na tretiu kapitolu Malachiáša; zahŕňa aj záverečné verše štvrtej kapitoly knihy Malachiáš a opäť poukazuje na „hlas“, ktorý mal pripraviť cestu pre posla zmluvy. Tieto záverečné verše nie sú o príprave na posla zmluvy; hovoria o pamätaní na Mojžišov zákon a o obrátení srdc otcov k deťom a naopak. „Hlas“ najprv pripravuje cestu Kristovi ako poslovi zmluvy, aby náhle prišiel do svojho chrámu a očistil svoj sklamaný ľud, ktorý bol prebudený, aby mohol vykonať dielo zástavy. Potom Malachiáš pojednáva o ďalšom aspekte diela „hlasu“.

On „obrátí srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom“ a toto dielo vykoná vo vzťahu k zákonu danému na Horebe. Eliáš, ktorý je zároveň Izaiášovým „hlasom“, označí hriechy Božieho ľudu. Je to súčasť procesu očisťovania. Existuje iba jedna definícia hriechu, a tou je prestúpenie zákona daného na Horebe. Ján Krstiteľ bol Eliášom a jeho dielo zahŕňalo práve tento prvok.

V tých dňoch prišiel Ján Krstiteľ a kázal na púšti Judska hovoriac: Činite pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo. Lebo to je ten, o ktorom bolo povedané skrze proroka Izaiáša: Hlas volajúceho na púšti: Pripravte cestu Pánovi, vyrovnávajte jeho chodníky. A tento Ján mal odev z ťavej srsti a kožený pás okolo bedier; a jeho pokrmom boli kobyľky a lesný med. Vtedy vychádzal k nemu Jeruzalem i celé Judsko i celý kraj okolo Jordána a dávali sa od neho krstiť v

Jordáne, vyznávajúc svoje hriechy. Keď však videl, že k jeho krstu prichádza mnoho farizejov a saducejov, povedal im: Zmijie plemeno, kto vám ukázal, aby ste utiekli pred budúcim hnevom?

Prinášajte teda ovocie hodné pokánia. A nemyslite si, že môžete hovoriť sami v sebe: Máme Abraháma za otca; lebo hovorím vám, že Boh je mocný aj z týchto kameňov vzbudiť Abrahámovi deti. A sekera je už priložená na koreň stromov; preto každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, sa vytína a hádza do ohňa. Ja vás síce krstím vodou na pokánie; ale ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja, a ja nie som hoden niesť mu obuv; on vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. Jeho vejačka je v jeho ruke a dokonale prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky; ale plevy spáli neuhasiteľným ohňom. Matúš 3:1–12.

Ján Krstiteľ prišiel na „púšť“ troch a pol dní zo Zjavenia jedenástej kapitoly, lebo všetci proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili. Priniesol posolstvo pokánia z hriechu, lebo nebeské kráľovstvo sa priblížilo, tak ako sa Zjavenie Ježiša Krista otvára, keď „čas je blízko“. Ján Krstiteľ znázorňuje dielo „hlasu“, lebo podľa Ježiša bol aj Eliášom, ktorý mal prísť.

Lebo všetci proroci i zákon prorokovali až po Jána. A ak to chcete prijať, on je Eliáš, ktorý mal prísť. Kto má uši na počúvanie, nech počúva. Matúš 11,13–15.

Ježiš naznačuje, že prorocká totožnosť Jána Krstiteľa bola skúškou. Hovorí priamo: „ak to chcete prijať“. Potom Ježiš povzbudzuje svojich učeníkov, aby to prijali, slovami: „Kto má uši na počúvanie, nech počúje.“ Nech počúje čo? Nech počúje, kto je ten hlas, ktorý prichádza do poslednej púšte Biblie a pripravuje cestu pre posla zmluvy, aby pripravil sto štyridsaťštyri tisíc na vykonanie osobitného diela v čase znamenitých Božích súdov.

Ján mal „odev z ťavej srsti a kožený opasok okolo bedier; a jeho pokrmom boli kobyľky a lesný med.“ Jeho „pokrmom“ bolo posolstvo islamu, lebo slovo „kobyľky“ predstavuje islam a med je Božie slovo, ktoré bolo sladké v jeho ústach. Sladké posolstvo, ktoré jedol, bolo o „divokom“ arabskom osli, úplne prvom symbole islamu v Písmach. Sladké posolstvo o divokom arabskom oslovi islamu, ktorý je takisto znázornený „kobyľkami“, bolo votkané aj do jeho odevu, lebo ťavy sú ďalším symbolom islamu. Nie je to prekrúcanie slova „kobyľky“, ak sa používa ako symbol islamu, aj keby pokrm, ktorý Ján jedol, odkazoval na rohovník, a nie na hmyz. Slovo „kobyľky“ je symbolom islamu a Ján nepredstavoval jedenie nijakého telesného pokrmu; jeho strava bola symbolom prorockého posolstva, ktoré prijal.

Jeho opaskom bolo „proroctvo“ znázornené u Habakuka. Toto proroctvo spája prvé sklamanie, čas meškania panien a základy adventizmu, ako sú znázornené na posvätných mapách. Habakuk bol prorockým opaskom, ktorý všetky tieto pravdy spájal dohromady.

Lebo videnie je ešte na určený čas, no napokon prehovorí a nebude klamať; keby sa aj oddialilo, očakávaj ho, lebo iste príde, nebude meškať. Hľa, jeho duša, ktorá sa povyšuje, nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Habakuk 2:3, 4.

Prorockým posolstvom, ktoré ako pás spojilo posolstvá tvoriace varovanie „hlasu“, je podobenstvo o pannách vo vzťahu k videniu, ktoré sa zdržalo, ale prehovorí. Videnie Polnočného volania vytvára rozlíšenie medzi bezbožným, ktorého „duša sa povyšuje“, a vzácnym, ktorý je ospravedlnený vierou. Ospravedlnenie z viery je pásom, ktorý nosí „hlas“.

A spravodlivosť bude opásaním jeho bedier a vernosť opásaním jeho bokov. Izaiáš 11:5.

Keď po sklamaní z 18. júla 2020 zaznel „hlas volajúceho na púšti“ tohto sklamania, jeho posolstvo bolo tým istým posolstvom, akým bolo od 11. septembra 2001. Toto posolstvo od prichádzajúceho Eliáša pre čakajúce, sklamané mŕtve suché kosti znie, že islam sú „signal judgments“, ktoré poskytujú pozadie pre to, aby sa ostatné Božie deti v Babylone učili spravodlivosti.

Cesta spravodlivého je priamosť; ty, Najpriamejší, urovnávaš chodník spravodlivého. Áno, na ceste tvojich súdov, ó, Hospodine, sme očakávali na teba; túžba našej duše sa nesie k tvojmu menu a k pamiatke na teba. Svojou dušou som ťa žiadal v noci; áno, svojím duchom vo svojom vnútri ťa budem včasne hľadať; lebo keď sú tvoje súdy na zemi, obyvatelia sveta sa naučia spravodlivosti. Izaiáš 26:7–9.

Ján Krstiteľ, ktorý bol Eliášom, čo mal prísť, je „hlasom“ na „púšti“ troch a pol dňa zo zjavenia v jedenástej kapitole. Jeho dielo zahŕňa určenie štvrtej a poslednej generácie adventizmu, ktorej duše sa povyšujú a ktorá sa spolieha na duchovné dedičstvo svojich otcov, no zároveň cíti, že hnev Boží sa čoskoro dostaví. Je to štvrtá generácia, lebo sa plne prejavila ako generácia, ktorá je presným opakom Krista. Je to pokolenie vreteníc, no predsa sa stále odvoláva na svojho otca Abraháma, aby tvrdilo, že je v skutočnosti pokolením Baránka. Pokolenie Baránka je Petrovým vyvoleným rodom; sú to tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide.

Ján zjavne predkladal hriechy tých, ktorí prišli počuť jeho posolstvo, lebo činili pokánie a boli pokrstení. Tiež ich poučil, že po ňom príde Ten, ktorý dôkladne prečistí svoje humno. Tou Osobou je posol zmluvy; On je „muž s kefou na nečistotu“, ktorý cez okno vymetá falošné mince a drahokamy a obnovuje pôvodné drahokamy, ktoré potom žiaria desaťkrát jasnejšie, než žiarili vtedy, keď bol William Miller anjelmi vedený v diele zhromažďovania pôvodných drahokamov v hnutí prvého anjela.

Ján Krstiteľ bol priamy vo svojom odsúdení dôvery laodicejského adventistu v jeho otca Abraháma, lebo prichádzajúci Eliáš mal obrátiť srdcia otcov k deťom a srdcia detí k otcom. V tomto diele je predstavená zásada biblickej aplikácie prvého a posledného, no zároveň aj náprava pre tých, ktorí sa nachádzajú v rozptýlenom stave, v krajine nepriateľa, mŕtvi na púšti. Musia uznať svoje hriechy i hriechy svojich otcov a činiť pokánie. Súčasne s uznaním svojich hriechov a hriechov otcov musia tiež priznať, že počas obdobia trojapoldňovej púšte nekráčali s Pánom. Navyše musia priznať, že počas tejto dejinnej skúsenosti nekráčal Boh s nimi.

A tí z vás, čo zostanú, budú hynúť pre svoju nepravosť v krajinách svojich nepriateľov; a aj pre nepravosti svojich otcov budú hynúť spolu s nimi. Ak vyznajú svoju nepravosť i nepravosť svojich otcov, pre svoju nevernosť, ktorou sa mi spreneverili, a aj to, že chodili proti mne; a že som aj ja chodil proti nim a priviedol som ich do krajiny ich nepriateľov; ak sa potom ich neobrezané srdce pokorí a oni prijmú trest za svoju nepravosť: vtedy si spomeniem na svoju

zmluvu s Jákobom, aj na svoju zmluvu s Izákom, aj na svoju zmluvu s Abrahámom si spomeniem; a spomeniem si na krajinu. Levitikus 26:39–42.

Kliatba prišla preto, že nepamätali na soboty zeme.

Ján Krstiteľ, ktorý bol tým Eliášom, čo mal prísť, predobrazoval „hlas“ na púšti počas troch a pol dňa zo Zjavenia jedenástej kapitoly. Mŕtvym suchým kostiam by prikázal, aby si „spomenuli“ na Mojžišov zákon na Horebe; a ak by tak urobili, potom by posol zmluvy „spomenul“ zmluvu ich otcov. Ale iba ak by vyznali svoje hriechy, hriechy svojich otcov, a čo bolo ešte pokorujúcejšie, mali presne pomenovať previnenia, „ktorými sa previnili proti“ Bohu.

Museli by tiež priznať, že chodili „protivne“ voči Bohu a že Boh chodil „protivne“ voči nim.

Museli by tiež rozpoznať, že sú tými mŕtvymi suchými kosťami na ulici v Zjavení jedenásť, lebo museli priznať, že ich Boh priviedol do krajiny nepriateľa, a krajina nepriateľa je smrť.

Podľa Jána Krstiteľa by takisto museli odpovedať na otázku, kto je ten „hlas“ volajúci na „púšti“, lebo Ján sa pýtal: „Kto vás varoval, aby ste utiekli pred budúcim hnevom?“

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto témach.

„Božiemu služobníkovi je prikázané: ‚Volaj z plného hrdla, nešetri sa, pozdvihni svoj hlas ako trúbu a oznam Môjmu ľudu jeho priestupok a domu Jákobovmu jeho hriechy.‘ Pán o tomto ľude hovorí: ‚Denne Ma hľadajú a túžia poznať Moje cesty ako národ, ktorý konal spravodlivosť.‘ Tu je ľud, ktorý je oklamáný sám sebou, samospravodlivý, sebaspokojný, a služobníkovi je prikázané volať nahlas a ukázať im ich priestupky. Vo všetkých dobách sa toto dielo konalo pre Boží ľud a teraz je potrebné viac než kedykoľvek predtým.“ Testimonies, zväzok 5, 299.